

A „mesélő Éva néni”

(Emlékezés Bartha Évára)

Pécs Lilla (Lilkó) 1984-ben bekövetkező hazatávozását követően kerültünk a Barna vezette közös táplálkozó közösségbe Évával. Már fiatal kora óta emberekkel foglalkozott. Matematika-fizika szakos tanárként évtizedekig oktatta tanítványait. Azt vallotta, hogy ha a tanárt szeretik a diákok, sokkal több ismeretet át lehet adni.

Nagyon szerethették egykori diákjai, mert egész idős korában is rendszeresen hívták, ill. vitték el osztálytalálkozóra. Ezekre mindig meglepetésekkel készült.

A több évtizedes oktatói tapasztalatai később jelentős segítséget nyújtottak számára a közösségi munka, illetve a személyes beszélgetések során. Nyugdíjasként a gyerekvigázásra soha nem tudott nemet mondani. Jól tudott a gyerekek nyelvén beszélni.

Nagyon nehéz szavakat találni arról a természetes egyszerűségről, ami egész lényét jellemezte. Minden megnyilvánulása a mesékben lévő jótündérekre emlékeztet. Ő, ha megszólalt, nem elmondott valamit, hanem elmesélt.

Így maradt meg gyermekeink számára is a „mesélő Éva néni” emlékképe. A meséket mindig saját maga rögtönözte, és gyermekeink figyelemmel és nagy érdeklődéssel hallgatták Őt.

Nyári táboraiknak nemcsak résztvevője, hanem tevékeny szervezője is volt, amíg ezt kora és egészségi állapota megengedte.

A Bokor mellett életének másik nagy szolgálati területe (Hit és Fény, Bárka) volt az értelmi fogyatékosok segítése, akik minden alkalommal „szét akarták szedni”, mikor megjelent – így fejezve ki határtalan örömeiket és ragaszkodásukat irányába.

Szelídsége példaértékű volt, és számára magától értetődő. Mindig mosolygott, pedig (édesanyja korai elvesztése után) gyermekkorától nagyon félszeg, aggodalmakkal teli belső világot hordozott. Kitartó, becsülettel megküzdött belső harca, és Isten iránti gyermeki bizalma tette lehetővé, hogy aggodalmainak a legkisebb nyoma sem volt látható.

Az adás élte és alakította olyanná, amilyen lett. Mivel örömmel adott, mindig derűs volt az arca. Az adás határozta meg egész életét. Rengeteget kaptunk tőle szellemileg is. Nagyon jól – a sorok között olvasva – ismerte és alkalmazta az Őszöveget. Különösen szerette a Zsoltárokat. Ezekről úgy beszélt, hogy szinte megelevenedtek szavai.

Az általa tartott lelkigyakorlatok résztvevői és lelki vezetői mindig hálás szívvel beszéltek Róla, és arról, hogy milyen együttérzéssel fordult mindenkihez. Mély átéléssel tudott vigasztalni másokat.

Önmagát nem kímélő szeretettel ápolta a közösségeiben és családjában lévő időseket. Mindenkihez volt egy jó szava.

Közösségünkben évente volt őrangyal-húzás. Az őrangyal abban az évben fokozottabban figyelt arra, akit húzott. Ő nem volt képes betartani ezt, mert szíve bősége nem engedte. Majdnem minden közösségi találkozóra mindenkinek készített egy kis meglepetést, a maga által készített képeslapon egy-egy nagyszerű idézettel.

Tudatosan készült az öregségre. Könyveitől és földi értékeitől igyekezett meg-
"szabadulni", mondván így még életében örömet tud azokkal másnak szerezni.

Nagy veszteségnek éljük meg távozását, de hisszük, hogy égi otthonából még jobban képes testvéreit szolgálni.

Emlékedet szívünkben őrizzük:

Bóta Tibor